

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 31 stycznia 1994 r.

Nr 14

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

- 49 — Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 28 stycznia 1994 r. w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce 137
- 50 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 19 stycznia 1994 r. w sprawie zasad i trybu udzielania świadczeń w naturze emerytom, rencistom i członkom ich rodzin 143

49

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 28 stycznia 1994 r.

w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce.

Na podstawie art. 15 ust. 2 i art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153, z 1984 r. Nr 53, poz. 272, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. W rozumieniu rozporządzenia:

- 1) „międzynarodowym lotem handlowym” jest lot międzynarodowy wykonywany przez cywilny statek powietrzny w celu przewozu pasażerów, bagażu, towarów lub poczty za opłatą,
- 2) „lądowaniem handlowym” jest lądowanie w celu za-
brania lub pozostawienia pasażerów, bagażu, towarów
lub poczty, przewożonych za opłatą,
- 3) „międzynarodowymi lotami regularnymi” są loty międzynarodowe wykonywane między tymi samymi punk-

tami według opublikowanego rozkładu w stałych odstępach czasu lub z częstotliwością wskazującą na regularny charakter lotów,

- 4) „międzynarodowymi lotami nieregularnymi” są loty międzynarodowe nie zaliczone do lotów regularnych,
- 5) „międzynarodowym lotem tranzytowym” jest lot międzynarodowy rozpoczynany i kończony poza Polską, a wykonywany w polskiej przestrzeni powietrznej bez lądowania lub z lądowaniem niehandlowym w Polsce,
- 6) „polskim przewoźnikiem lotniczym” jest przewoźnik lotniczy posiadający koncesję w zakresie transportu lotniczego, wydaną przez właściwy polski organ państwowy na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. 1. Loty międzynarodowe z Polski i do Polski oraz loty tranzytowe mogą być wykonywane jedynie na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwy organ państwowy zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem wypadków, w których rozporządzenie upoważnia do ich wykonywania bez odrębnego zezwolenia.

2. Jeżeli umowa międzynarodowa upoważnia obce statki powietrzne do wykonywania lotów międzynarodowych, stosuje się postanowienia tej umowy, a w zakresie nie unormowanym przez nią w odmienny sposób stosuje się przepisy rozporządzenia.

3. Przepisy rozporządzenia nie naruszają innych przepisów obowiązujących w Polsce oraz w innych państwach, przez których terytorium wykonuje się część lotu międzynarodowego, w szczególności przepisów dotyczących ruchu lotniczego.

§ 3. 1. Przy stosowaniu rozporządzenia Minister Transportu i Gospodarki Morskiej, zwany dalej „Ministrem”, współdziała z właściwymi ministrami, a organy cywilnej służby ruchu lotniczego współdziałają z organami wojskowej służby ruchu lotniczego, straży granicznej, celnymi, policyjnymi i innymi uczestniczącymi w zabezpieczeniu i obsłudze lotów międzynarodowych, jak również z zarządami lotnisk.

2. Tryb współdziałania określają odrębne przepisy oraz porozumienia między zainteresowanymi ministrami.

§ 4. Organ, który zgodnie z przepisami rozporządzenia udzielił zezwolenia na wykonanie lotu (lub lotów), może zabronić jego (ich) wykonania albo zmienić warunki zezwolenia, a organ cywilnej służby ruchu lotniczego — zabronić zrealizowania planu lotu (lub lotów) albo zmienić warunki wykonania tego planu, jeżeli:

- 1) wymaga tego bezpieczeństwo lub porządek ruchu lotniczego albo
- 2) lot jest wykonywany niezgodnie z warunkami zezwolenia lub przyjętego planu lotu albo z naruszeniem obowiązujących przepisów polskiego prawa lub postanowień umowy międzynarodowej, albo
- 3) jest to konieczne dla zachowania zakazów lub ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze, zwanej dalej „Prawem lotniczym”.

§ 5. 1. W wypadkach, w których w myśl przepisów rozporządzenia jest wymagane posiadanie świadectwa kwalifikacji, wydanego przez polski organ państwowy, zwanego dalej „polskim świadectwem kwalifikacji”, organy państwowego nadzoru lotniczego dokonują oceny, czy podmiot zamierzający podjąć działalność w zakresie transportu lotniczego i innych usług lotniczych, związaną z wykonywaniem lotów międzynarodowych albo ze stałym pobytom polskich cywilnych statków powietrznych za granicą i obcych cywilnych statków powietrznych w Polsce, posiada właściwe kwalifikacje do należytego i bezpiecznego wykonywania tej działalności, zwłaszcza dotyczące przygotowania organizacyjnego, technicznego i zawodowego, zgodnie z przepisami i umowami międzynarodowymi oraz normami organizacji międzynarodowych przyjętymi przez Polskę.

2. Pozytywny wynik oceny, o której mowa w ust. 1, potwierdza się przez wydanie świadectwa kwalifikacji.

3. W świadectwie kwalifikacji określa się zakres wykazanych kwalifikacji oraz można zastrzec warunki i ograniczenia jego ważności.

Rozdział 2

Międzynarodowe loty handlowe

§ 6. 1. Polski przewoźnik lotniczy może wykonywać międzynarodowe regularne lub nieregularne loty handlowe, jeżeli:

- 1) posiada koncesję upoważniającą do wykonywania danego rodzaju lotów oraz polskie świadectwo kwalifikacji,
- 2) uzyskał zgodę Ministra w trybie art. 65 ust. 3 Prawa lotniczego w wypadku zamierzonego rozpoczęcia przewozów w lotach regularnych na określonej linii lotniczej (lub liniach lotniczych),
- 3) został do ich wykonywania wyznaczony decyzją Ministra w wypadku, gdy tego wymaga umowa międzynarodowa lub prawo państwa, do którego mają być wykonywane loty.

2. Przy upoważnianiu i wyznaczaniu polskich przewoźników lotniczych do wykonywania międzynarodowych lotów handlowych uwzględnia się potrzeby prawidłowego rozwoju transportu lotniczego zgodnie z interesami kraju i klientów.

3. Upoważnienie lub wyznaczenie polskich przewoźników lotniczych do wykonywania lotów na poszczególnych liniach lotniczych lub w poszczególnych regionach może być ograniczone w wypadkach, gdy:

- 1) wymagają tego umowy międzynarodowe albo
- 2) jest to konieczne w celu uniknięcia poważnego pogorszenia możliwości konkurencji polskich przewoźników lotniczych z obcymi przewoźnikami lotniczymi, albo
- 3) jest to uzasadnione potrzebą zapewnienia opłacalności regularnych lotów handlowych na nowej linii lotniczej, na której nie ma jeszcze dostatecznie dużego ruchu, albo
- 4) wykonywanie regularnych lotów handlowych na danej linii zostało powierzony jednemu przewoźnikowi lotniczemu, który został zobowiązany do obsługi danej linii.

4. W razie potrzeby dokonania wyboru między polskimi przewoźnikami lotniczymi ubiegającymi się o upoważnienie lub wyznaczenie, bierze się pod uwagę w odniesieniu do każdego z nich:

- 1) zdolność do zapewnienia właściwego poziomu usług i możliwie niskiego poziomu opłat za przewozy oraz skutecznego konkurowania z obcymi przewoźnikami lotniczymi,
- 2) wcześniej poniesione nakłady i osiągnięte wyniki.

§ 7. Polski przewoźnik lotniczy, upoważniony lub wyznaczony do wykonywania lotów regularnych na określonej linii lub określonego rodzaju lotów nieregularnych, może być

również zobowiązany do wykonywania tych lotów z zapewnieniem odpowiedniej ciągłości, regularności, zdolności przewozowej i wysokości opłat za przewozy, jeżeli takie zobowiązanie oraz sposób wyrównywania, w razie potrzeby, wyników finansowych tych lotów zostały przewidziane:

- 1) w koncesji lub umowie zawartej między Ministrem i przewoźnikiem albo
- 2) przy podejmowaniu decyzji o odmowie udzielenia zgody na zaprzestanie wykonywania regularnego przewozu lotniczego na określonej linii lotniczej w trybie art. 65 ust. 3 Prawa lotniczego.

§ 8. Obcy przewoźnik lotniczy może wykonywać międzynarodowe loty handlowe, jeżeli otrzymał zezwolenie:

- 1) wydane przez Ministra w wykonaniu postanowień umowy międzynarodowej (zezwoleń eksploatacyjne) na wykonywanie lotów regularnych lub nieregularnych albo
- 2) wydane przez Ministra na wykonywanie lotów regularnych na określonej linii lub liniach lotniczych na podstawie art. 65 ust. 3 Prawa lotniczego, albo
- 3) wydane przez Ministra na loty nieregularne.

§ 9. 1. W celu uzyskania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowych regularnych lotów handlowych obcy przewoźnik lotniczy powinien wystąpić z wnioskiem do Ministra, przedstawiając proponowany zakres zezwolenia oraz:

- 1) program eksploatacji linii lotniczej obejmujący zwłaszcza jej przebieg, odcinki, na których mają być wykonywane przewozy z Polski i do Polski, rodzaj przewozów (pasażerowie wraz z bagażem, towar, poczta), oferowaną zdolność przewozową, częstotliwość lotów, typy statków powietrznych oraz organizację przedstawicielstwa przewoźnika i eksploatacyjno-handlowej obsługi jego lotów,
- 2) dokumenty określające status prawny oraz strukturę kapitału i rzeczywistą kontrolę przedsiębiorstwa,
- 3) dowód upoważnienia, a w wypadku gdy tego wymaga umowa międzynarodowa, również wyznaczenia przez właściwy organ obcego państwa do wykonywania zamierzonych lotów,
- 4) odpowiednie świadectwo kwalifikacji, wydane przez właściwy organ obcego państwa,
- 5) polisę ubezpieczeniową lub certyfikat ubezpieczeniowy, stwierdzające ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z eksploatacją statków powietrznych, w odniesieniu do pasażerów, właścicieli ładunków i osób trzecich,
- 6) uzasadnienie wniosku.

2. Obcy przewoźnik lotniczy powinien być upoważniony lub wyznaczony przez właściwy organ państwa, które-

go jest obywatelem lub osobą prawną albo do którego obywateli lub osób prawnych należy zasadnicza część własności i rzeczywista kontrola jego przedsiębiorstwa, chyba że Minister uzna za ważne upoważnienie i wyznaczenie przewoźnika przez organ innego państwa.

3. Ocenę kwalifikacji obcego przewoźnika lotniczego przeprowadza się w Polsce w wypadku, gdy świadectwo kwalifikacji wydane w państwie obcym zostało przez polski organ państwowego nadzoru lotniczego uznane za niewystarczające w świetle wymagań obowiązujących w Polsce. W takim wypadku stosuje się przepisy § 5.

4. Przy wydawaniu zezwoleń, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się potrzeby określone w § 6 ust. 2 oraz czy:

- 1) polski przewoźnik lub przewoźnicy lotniczy mają zapewnione korzystanie z wzajemnych praw i korzyści w państwie obcym, które upoważniło lub wyznaczyło przewoźnika przy spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 2, albo korzyści takie wynikają z porozumienia zawartego przez nich z obcym przewoźnikiem lotniczym,
- 2) program eksploatacji linii lotniczej jest zgodny z postanowieniami umowy międzynarodowej, a w zakresie nie unormowanym przez umowę — jest zgodny z wymaganiami wynikającymi z polskich przepisów oraz z możliwościami lądowania i obsługi w polskich portach lotniczych.

5. W zezwoleniu określa się w szczególności:

- 1) przebieg linii lotniczej ze wskazaniem odcinków, na których mogą być wykonywane przewozy z Polski i do Polski,
- 2) rodzaje przewozów (pasażerów, bagażu, towarów, poczty),
- 3) zdolność przewozową, jaką przewoźnik może oferować, ze wskazaniem typów statków powietrznych i częstotliwości lotów, albo zasady, według których zdolność ta powinna być ustalana,
- 4) wymagania dotyczące ustalania i zatwierdzania rozkładów lotów i taryf lotniczych oraz związane z zastosowaniem przepisów § 12 ust. 1 i 2,
- 5) wymagania dotyczące przedstawiania informacji statystycznych o wykonywanych przewozach,
- 6) okres ważności zezwolenia oraz warunki przedłużenia tego okresu, jak również wypadki, w których ważność zezwolenia może być zawieszona lub uchylona.

6. Zezwolenie upoważniające obcego przewoźnika lotniczego do podjęcia przewozów w lotach regularnych na określonej linii lotniczej w określonym lub dowolnym czasie jest równoznaczne z udzieleniem zgody wymaganej w myśl art. 65 ust. 3 Prawa lotniczego.

§ 10. 1. W wypadku zamierzonego wykonywania przez obcego przewoźnika lotniczego nieregularnych, lecz powtarzających się międzynarodowych lotów handlowych,

może on ubiegać się o odpowiednie zezwolenie ogólne, określające trasy lub regiony, w których loty takie mogą być wykonywane, przewidywaną liczbę lotów, typy statków powietrznych, rodzaje przewozów, zasady organizowania czarterów, ustalania opłat i prowadzenia działalności eksploatacyjno-handlowej w Polsce, okres ważności zezwolenia, a także inne warunki wykonywania lotów.

2. Przepisy § 9 stosuje się odpowiednio w wypadku zezwolenia ogólnego, o którym mowa w ust. 1.

§ 11. 1. W wypadku zamierzonego wykonywania przez obcego przewoźnika lotniczego międzynarodowych nieregularnych lotów handlowych nie objętych zezwoleniem ogólnym, o jakim mowa w § 10, wniosek o udzielenie zezwolenia powinien być przekazany Ministrowi w terminie nie krótszym niż trzy dni robocze, a w wypadku zamierzonego wykonania więcej niż dwóch lotów — nie krótszym niż siedem dni roboczych przed zamierzonym przylotem.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać następujące dane:

- 1) nazwę, siedzibę i adres przewoźnika,
- 2) typ statku powietrznego, jego znaki rozpoznawcze i oznaczenie (numer) lotu,
- 3) trasę lotu,
- 4) datę i przewidywany czas przylotu do polskiego portu lotniczego i odlotu z tego portu,
- 5) miejsce zabrania i wylądowania pasażerów lub ładunku w polskim i zagranicznym porcie lotniczym,
- 6) cel i charakter lotu (lot dodatkowy na linii regularnej, czarter lub inny lot handlowy), liczbę pasażerów, rodzaj i ilość ładunku,
- 7) wysokość opłaty za przewóz lub stawkę jednostkową opłaty,
- 8) w wypadku przewozu opłacanego w Polsce — wskazanie jednostki (agencji) wystawiającej dokumenty przewozowe,
- 9) w wypadku czarteru — nazwę i adres zamawiającego lot (czarterującego), rodzaj czarteru (grupowy, publiczny, z opłaconymi pełnymi kosztami podróży, dla potrzeb własnych zamawiającego), kopię umowy czarteru oraz wskazanie przyjętych zasad organizowania przewozu czarterowego.

3. Minister może zażądać przedstawienia przez obcego przewoźnika lotniczego dokumentów, o których mowa w § 9 ust. 1 pkt 2—5, przy czym do świadectwa kwalifikacji stosuje się odpowiednio przepis § 9 ust. 3.

4. Zezwolenie może być udzielone, jeżeli:

- 1) przewóz nie może być na podobnych warunkach wykonywany w regularnych lotach handlowych na liniach

istniejących między tymi samymi portami lotniczymi lub regionami,

- 2) polski przewoźnik lub przewoźnicy lotniczy mają zapewnione nie mniej korzystne traktowanie wzajemne w państwie, które upoważniło lub wyznaczyło przewoźnika, albo korzyści takie wynikają z porozumienia zawartego przez nich z obcym przewoźnikiem lotniczym,
- 3) w wypadku przewozu czarterowego rozpoczynającego się w Polsce — zasady organizacji takiego przewozu zostały zatwierdzone (aprobowane) przez Ministra,
- 4) lot (lub loty) ma zapewnioną przez organy, o których mowa w § 3 ust. 1, i przez zarząd lotniska właściwą obsługę w polskim porcie lotniczym.

5. Zezwolenie nie jest wymagane:

- 1) w wypadku pojedynczych (okazjonalnych) lotów wykonywanych statkami powietrznymi o pojemności nie przewyższającej 12 miejsc pasażerskich, w wypadku zaś lotów towarowych o maksymalnym ciężarze statku powietrznego do startu nie przewyższającym 5700 kg, wykorzystywanych wyłącznie przez zamawiającego lub zamawiających na trasie przez nich ustalonej (loty taksówkowe),
- 2) w innych wypadkach określonych na zasadach wzajemności w drodze porozumienia między Ministrem i właściwymi organami zainteresowanych państw obcych.

6. W zezwoleniu mogą być zastrzeżone ograniczenia i warunki jego wykorzystania.

7. Decyzję o udzieleniu zezwolenia lub jego odmowie przesyła się niezwłocznie do wiadomości zainteresowanego, nie później jednak niż na 2 godziny przed planowanym rozpoczęciem lotu.

8. Zezwolenie, które nie mogło być wykorzystane w zamierzonym terminie, zachowuje ważność w ciągu następujących 24 godzin, pod warunkiem zgłoszenia nowego planu lotu organowi ruchu lotniczego w terminie i trybie określonym zgodnie z przepisami dotyczącymi ruchu lotniczego oraz pod warunkiem uzyskania zapewnienia przez organy, o których mowa w § 3 ust. 1, i przez zarząd lotniska właściwej obsługi w polskim porcie lotniczym.

§ 12. 1. Przewoźnicy lotniczy ubiegający się o zezwolenie na wykonywanie międzynarodowych lotów handlowych i korzystający z tych zezwoleń mogą być zobowiązani przez Ministra do przedłożenia mu:

- 1) umów w zakresie wzajemnej współpracy, w szczególności dotyczących programów lotów regularnych, wspólnej eksploatacji linii lotniczych lub statków powietrznych oraz taryf lotniczych,
- 2) zasad działania skomputeryzowanych systemów rezerwacyjnych oraz systemów sprzedaży biletów pasażerskich,

- 3) umów w sprawie obsługi statków powietrznych, pasażerów i ładunków w polskich portach lotniczych,
- 4) ogólnych zasad organizowania lotów czarterowych, stosowanych przez przewoźników lotniczych.

2. Minister może ustalić warunki i ograniczenia zastosowania w Polsce poszczególnych umów i zasad, o których mowa w ust. 1, jeżeli uzna to za konieczne dla zapewnienia uczciwej konkurencji i ochrony interesów klientów w transporcie lotniczym albo zapobieżenia naruszeniom umów i norm międzynarodowych.

3. Minister wyznacza koordynatora lub koordynatorów, upoważnionych do przydzielania przewoźnikom lotniczym czasów operacji w polskich portach lotniczych w trybie ustalonym przez Ministra, jeżeli czasy operacji nie zostały uzgodnione pomiędzy zainteresowanymi przewoźnikami.

Rozdział 3

Międzynarodowe loty niehandlowe z Polski i do Polski oraz loty tranzytowe

§ 13. 1. Bez potrzeby uzyskiwania odrębnego zezwolenia mogą być wykonywane:

- 1) międzynarodowe loty niehandlowe polskich cywilnych statków powietrznych,
- 2) międzynarodowe nieregularne loty niehandlowe obcych cywilnych statków powietrznych państw stron Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214 z późniejszymi zmianami),
- 3) międzynarodowe regularne loty obcych cywilnych statków powietrznych przewoźników lotniczych państw stron Układu o transycie międzynarodowych służb powietrznych, podpisanego w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 213 i 214),
- 4) inne międzynarodowe loty niehandlowe z Polski i do Polski oraz loty tranzytowe obcych cywilnych statków powietrznych, jeżeli ich wykonywanie bez odrębnego zezwolenia jest przewidziane wyraźnym postanowieniem umowy międzynarodowej.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się wyłącznie:

- 1) do lotów wykonywanych przy wykorzystaniu dróg lotniczych i polskich lotnisk udostępnionych do ruchu międzynarodowego, ze stałą kontrolą graniczną i celną, pod warunkiem złożenia planu lotu, oraz
- 2) do lotów wykonywanych przy wykorzystaniu międzynarodowych tras lotniczych i polskich lotnisk, z czasową kontrolą graniczną i celną, pod warunkiem zgłoszenia lotu i złożenia planu lotów w terminach i trybie określonym zgodnie z przepisami dotyczącymi ruchu lotniczego.

§ 14. 1. W wypadkach nie objętych przepisami § 13 międzynarodowe loty niehandlowe z Polski i do Polski oraz tranzytowe cywilnych statków powietrznych przez polską przestrzeń powietrzną wymagają zezwolenia udzielonego przez Ministra lub z jego upoważnienia przez polski organ ruchu lotniczego, po uzgodnieniu z właściwymi organami wojskowymi oraz innymi zainteresowanymi organami warunków wykonania lotu oraz możliwości skorzystania, w razie potrzeby, z lotniska wojskowego.

2. Wniosek o zezwolenie powinien być zgłoszony organowi ruchu lotniczego w terminie nie krótszym niż 2 dni robocze przed przekroczeniem granicy polskiej przestrzeni powietrznej przy wlocie statku powietrznego w polską przestrzeń powietrzną oraz przed odlotem z polskiej przestrzeni powietrznej poprzedzającym opuszczenie polskiej przestrzeni powietrznej.

3. W zezwoleniu mogą być zastrzeżone warunki i ograniczenia jego wykorzystania.

4. Decyzja o udzieleniu zezwolenia lub jego odmowie powinna być podana do wiadomości zainteresowanego w miarę możliwości niezwłocznie, nie później jednak niż 2 godziny przed planowanym rozpoczęciem lotu.

Rozdział 4

Szczególne rodzaje lotów międzynarodowych

§ 15. W wyjątkowo uzasadnionych wypadkach organ właściwy do wydania zezwolenia może odstąpić od niektórych wymagań rozporządzenia dotyczących zezwalania na loty, a organ ruchu lotniczego od niektórych wymagań dotyczących zgłaszania lotów i planów lotów cywilnych statków powietrznych, w odniesieniu do lotów związanych z prowadzeniem akcji poszukiwawczo-ratowniczej, niesieniem pomocy sanitarnej albo pomocy w razie klęsk żywiołowych lub katastrof przemysłowych i komunikacyjnych oraz jeżeli statek powietrzny znajduje się w niebezpieczeństwie albo takie odstąpienie jest konieczne dla uniknięcia niebezpieczeństwa.

§ 16. 1. W wypadkach lotów międzynarodowych o znaczeniu państwowym lub innych uzgadnianych drogą dyplomatyczną organ zainteresowanego państwa powinien zgłosić zamiar wykonania lotu cywilnego statku powietrznego Ministrowi Spraw Zagranicznych w zasadzie nie później niż 10 dni przed planowanym rozpoczęciem lotu, podając cel lotu oraz co najmniej informacje wymagane przy zgłaszaniu planów lotu w polskiej przestrzeni powietrznej.

2. Minister Spraw Zagranicznych przekazuje zaakceptowane zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, Ministrowi w celu podjęcia działań zgodnie z przepisami rozporządzenia. O udzieleniu zezwolenia powiadamia się organ zainteresowanego państwa za pośrednictwem Ministra Spraw Zagranicznych.

§ 17. Wykonywanie lotów międzynarodowych przez obce cywilne statki powietrzne bezzałogowe wymaga zezwolenia udzielonego przez Ministra w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 18. 1. Międzynarodowe loty wojskowych statków powietrznych, w tym statków powietrznych bezzałogowych, są wykonywane na zasadach określonych w odrębnych przepisach, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Do międzynarodowych lotów policyjnych i celnych statków powietrznych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące lotów niehandlowych cywilnych statków powietrznych, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. W wypadku użycia wojskowych, policyjnych lub celnych statków powietrznych do wykonania lotów handlowych stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia dotyczące lotów handlowych cywilnych statków powietrznych.

§ 19. Przepisy rozporządzenia dotyczące wykonywania międzynarodowych lotów handlowych przez polskiego przewoźnika lotniczego stosuje się również w wypadku korzystania przez niego z obcego statku powietrznego na zasadzie dzierżawy, najmu lub oddania w użytkowanie albo korzystania z części pojemności obcego statku powietrznego oddanej do dyspozycji polskiego przewoźnika.

Rozdział 5

Stały pobyt polskich statków powietrznych za granicą i obcych cywilnych statków powietrznych w Polsce

§ 20. 1. Polski cywilny statek powietrzny może stale przebywać za granicą za zezwoleniem polskiego organu państwowego nadzoru lotniczego.

2. W celu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, należy przedstawić wniosek zawierający następujące dane:

- 1) imię, nazwisko i adres lub nazwę i siedzibę właściciela i użytkownika statku powietrznego w Polsce oraz adres kontaktowy za granicą,
- 2) typ i znak rozpoznawczy statku powietrznego,
- 3) państwo zamierzonego pobytu statku powietrznego i lotnisko stałego pobytu statku powietrznego,
- 4) cel stałego pobytu statku powietrznego za granicą.

3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) świadectwo rejestracji i świadectwo sprawności technicznej statku powietrznego,
- 2) koncesję i polskie świadectwo kwalifikacji, jeżeli celem pobytu statku powietrznego za granicą jest prowadzenie

działalności gospodarczej przez polski podmiot gospodarczy.

4. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, traci ważność, jeżeli wygasła ważność świadectwa sprawności technicznej statku.

§ 21. 1. Obcy cywilny statek powietrzny może przebywać stale w Polsce za zezwoleniem polskiego organu państwowego nadzoru lotniczego.

2. W celu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, należy przedstawić wniosek zawierający następujące dane:

- 1) imię, nazwisko, adres oraz obywatelstwo albo przynależność państwową, siedzibę właściciela i użytkownika obcego cywilnego statku powietrznego,
- 2) typ i znak rejestracyjny statku powietrznego,
- 3) lotnisko stałego pobytu obcego cywilnego statku powietrznego w Polsce,
- 4) cel pobytu statku powietrznego w Polsce.

3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) dowód obywatelstwa (przynależności państwowej) właściciela i użytkownika statku powietrznego,
- 2) świadectwo rejestracji i świadectwo sprawności technicznej statku powietrznego, wystawione przez państwo rejestracji,
- 3) polisę ubezpieczeniową lub certyfikat ubezpieczeniowy, stwierdzające ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z eksploatacją statku powietrznego,
- 4) koncesję oraz polskie świadectwo kwalifikacji, jeżeli statek powietrzny ma być używany do transportu lotniczego lub wykonywania innych usług lotniczych.

4. Jeżeli właścicielem lub użytkownikiem statku powietrznego jest osoba prawna, oprócz nazwy i siedziby tej osoby prawnej należy wymienić imiona, nazwiska, miejsce zamieszkania lub pobytu w Polsce oraz obywatelstwo osób działających w imieniu danej osoby.

5. Właściciel lub użytkownik obcego cywilnego statku powietrznego jest obowiązany zawiadomić polski organ państwowego nadzoru lotniczego o każdej zmianie lotniska stałego pobytu w Polsce oraz o wyprowadzeniu statku powietrznego za granicę na stałe.

6. Zawiadomienia powinny być dokonane nie później niż 14 dni przed zmianą lotniska stałego postoju lub przed wyprowadzeniem obcego statku powietrznego za granicę na stałe.

§ 22. Przepisów § 20 i 21 nie stosuje się do polskich cywilnych statków powietrznych przebywających za granicą oraz do obcych cywilnych statków powietrznych przebywa-

jących w Polsce w związku z wykonywaniem międzynarodowych lotów handlowych zgodnie z przepisami rozdziału 2.

Rozdział 6

Przepisy końcowe

§ 23. Zezwolenia na wykonywanie międzynarodowych lotów handlowych, wydane na podstawie przepisów dotychczasowych, powinny być dostosowane do przepisów niniejszego rozporządzenia nie później niż do końca 1994 r.

§ 24. Traci moc rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 czerwca 1963 r. w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce (Dz. U. Nr 31, poz. 177 i z 1975 r. Nr 37, poz. 203).

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu i Gospodarki Morskiej: *B. Liberadzki*

50

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 stycznia 1994 r.

w sprawie zasad i trybu udzielania świadczeń w naturze emerytom, rencistom i członkom ich rodzin.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270, z 1986 r. Nr 1, poz. 1, z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192, z 1990 r. Nr 10, poz. 58 i 61, Nr 36, poz. 206, Nr 66, poz. 390 i Nr 87, poz. 506, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 80, poz. 350 i Nr 94, poz. 422 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 84 i Nr 64, poz. 321) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Emerytom, rencistom i członkom ich rodzin przysługuje prawo do:

- 1) bezpłatnych świadczeń zdrowotnych, a w szczególności do świadczeń zapobiegawczo-leczniczych, rehabilitacji leczniczej oraz świadczeń z zakresu pomocy położniczej, udzielanych przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej (leczenie ambulatoryjne, domowe, szpitalne oraz pomoc doraźna),
- 2) zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, protezy i środki pomocnicze na zasadach i w zakresie określonych w przepisach o zaopatrzeniu ludności w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze.

2. Osobom, o których mowa w art. 127 ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz w art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 104, poz. 450, z 1992 r. Nr 21, poz. 84, z 1993 r. Nr 129, poz. 602 i z 1994 r. Nr 10, poz. 37), przysługują bezpłatne świadczenia określone w ust. 1 pkt 1.

3. Za członków rodzin osób, o których mowa w ust. 1, uważa się:

- 1) małżonka emeryta lub rencisty, a także inne osoby, na które przysługuje dodatek rodzinny do emerytury lub renty,
- 2) rodziców, jeżeli nie pracują zarobkowo i pozostają na utrzymaniu emeryta lub rencisty oraz osiągnęli wiek: mężczyzna — 65 lat, kobieta — 50 lat lub są inwalidami,
- 3) inne osoby, spełniające warunki wymienione w pkt 2, jeżeli były uprawnione do świadczeń zdrowotnych z tytułu zatrudnienia emeryta lub rencisty przed powstaniem prawa do emerytury lub renty.

§ 2. 1. Osobom, o których mowa w § 1, publiczne zakłady opieki zdrowotnej udzielają świadczeń określonych w rozporządzeniu na podstawie legitymacji lub zaświadczeń — ważnych na dany rok kalendarzowy — właściwego organu emerytalno-rentowego, stwierdzających posiadanie uprawnień.

2. Osoby ubiegające się o świadczenia zdrowotne są obowiązane okazywać na żądanie dowody tożsamości.

§ 3. Uprawnienia osób, o których mowa w § 1, do świadczeń lecznictwa uzdrowiskowego regulują odrębne przepisy.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 31 sierpnia 1985 r. w sprawie zasad i trybu udzielania świadczeń w naturze emerytom, rencistom i członkom ich rodzin (Dz. U. Nr 46, poz. 232 i z 1990 r. Nr 61, poz. 359).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. J. Żochowski*